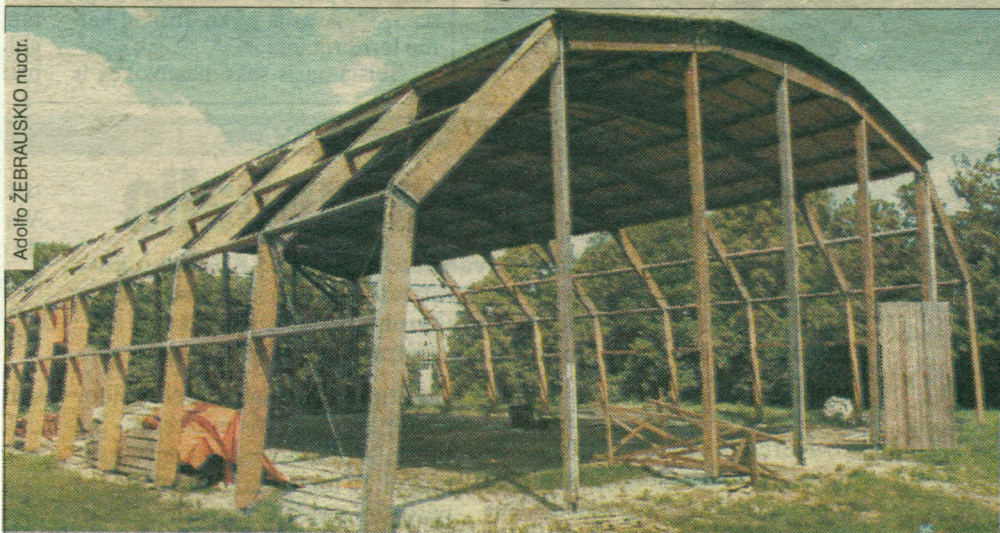

PAKUTUVĖNAI

Iširo atsiskyrėlių stovykla

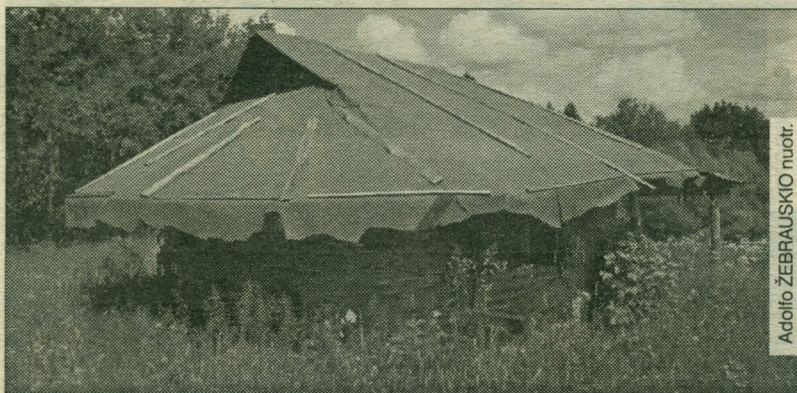

Adolfo ŽEBRAUSKIO nuotr.

Ko gero, stipriausias būna pirmasis išpūdis. Kai prieš penketą metų atvažiavome į Pakutuvėnus, plyname lauke už ilgo iš paprastų lentų sukulto stalo sėdėjo gal dvylika, o gal dar daugiau jaunų žmonių ir šaukštais iš bendro dubenio srėbė piensu braškėmis... Likimo nuskriausti ar pasiklydę gyvenime jaunuoliai, vienuolių pranciškonų paraginti, tapo atsiskyrėliais, gyvenančiais toliau nuo žmonių, arčiau Dievo. Be elektros ir kitokių patogumų, šildydami vieni prie įkaitintų akmenų, iškentusieji pirmąją žiemą pasivadino "pustelninkais". Buvę alkoholikai, narkomanai, benamiai glaudėsi iš molio suplūktoje trobelėje arba kapinėse stovinčioje koplyčioje. Vieni išeidavo, kiti ateidavo, tačiau branduolys pasiliko. Dievai žino, kas juos vienijo - malda, meditacija ar **5p.** noras pasikeisti?

PAKUTUVĖNAI

Iširo atsiskyrėlių stovykla

Adolfo ŽEBRAUSKIO nuotr.

Audra ZDRAMIEŅĒ

1p. Atsiskyrėlių buveinė ypač atgydavo vasaromis, kai Kretingos vienuolynas organizuodavo praktikuojančio katalikų jaunimo ar šeimų stovyklas. Pievalėje išdygdavo palapinių miestelis, talpindavęs po 400-500 žmonių. Tėvai Gediminas, Astijus ir kiti vesdavo įvairius užsiėmimus tiek suaugusiems, tiek vaikams.

Vėliau po truputį į tą nuošalų kampelį įžengė civilizacija - atsiskyrėliai iš Vokietijos labdara gavo gyventi tinkamą vagonėlį, daug kito-

kių daiktų. Buvo atvesta elektra, išlygintas kelias. "Pustelninkams" leista naudotis apie 50 hektarų aplink Pakutuvėnų bažnyčią esančios žemės. Vienu metu tapo madinga lankyti atsiskyrėlius - čia atvykdamo net ekskursijū.

Šiemet atvažiavę į Pakutuvėnus, didžiai nuostabai neberadome nė vieno ankstesnio gyventojų. Kaimo žmonės kalbėjo, kad kažkas ten atsitiko - atsiskyrėliai nebesutarę tarp savęs, todėl išsiskirstė. Religinė atributika pervežta į Kretingos vienuolyną ir Kryžių kalną. Nors bažnyčia buvo užrakinta, kaimo žmo-

nės patikino, kad mišios vyksta kiekvieną šeštadienį ir sekmadienį.

Nuodėmė vogti, tačiau vietiniai gyventojai nusiaubė, išlaužė užraktus ir "privatizavo" viską, ką galėjo panešti: tentą nuo angaro, statybines medžiagas, aliuminio strypus ir kt. Vis tas lietuviškas svetimo godumas...

Pakalbintas šalia atsiskyrėlių stovyklos gyvenąs ūkininkas sakė, kad pradžioje apie keistus gyventojus sklاندė visokių gandų, tačiau kalbos kalbomis ir liko. Per keletą metų sėsleji gyventojai įsitikino, kad jokios grėsmės naujokai kaimui nekelia. Paprašyti vieni kitiems padėdavo dirbti žemės ūkio darbus. Už talkininkavimą atsiskyrėliai pinigų neimdavę, nes jiems neegzistavo materialinės vertybės, todėl ūkininkai atsiskaitydavo maistu.

Kaimiečiai kalbėjo, kad paskutiniu metu stovykloje pastebėję didelę žmonių kaitą. Ir taisykles apibūdino: naujokai leisdavo stovykloje pabūti 3 paras, o po to spręsdavo - palikti ar ne.

Žmonės samprotavo, jog stovykla galėjo iširti ir todėl, kad jos steigėjas tėvas Gediminas nebegali atsiskyrėliams skirti laiko tiek, kiek anksčiau. Negi pavargo, negi pristiogo kantrybės vesti paklydusiuosius į dorybės kelią?